

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№ 250 (1000) • Субота 31 грудня 1994 року • Ціна договірна

З Новим роком, шановні читачі! хай БУДЕ він щасливий для кожного з вас!

Колективу редакції газети
«Голосу України»

Щиро вітаю колектив редакції газети «Голосу України», її читачів з ювілеєм — виходом тисячного номера.

Знаменно, що і перший, і тисясний номери газети поділили світ у мовчінні спокої, пов'язане в народі із сподіваннями на краще життя, з вірою в майбутнє. І хоч, що сьогодні ви маєте нагоду не лише підбити підсумок зробленого, а й глибше осмислити своє місце у творенні незалежної України, відстоюванні гуманістичних принципів розвитку суспільства, утвердженні народолюбства — гаранту розбудови соціально спрავної економіки.

Слово «Голосу України» — газети вищого законодавчого органу держави — має бути об'єктивним, принциповим, високопрофесійним, арозумілим найширшим колам людей.

Зичу добра і благополуччя, творчих успіхів читачам, усім працівникам «Голосу України», численному авторському активу в Новому 1995 році!

О.МОРОЗ.

Колективу редакції газети
«Голосу України»

Сердечно вітаю вас з виходом тисячного номера газети. Чотири роки, які минули з часу заснування «Голосу України» засвідчили життєздатність і готовність вашого видання працювати на розбудову молодого держави. Найбільший тираж газети серед національних періодичних видань — це безумовне визнання читачів. Воно і надалі пов'язує з вашою газетою професійне і об'єктивне відображення нашого багатогранного і неслухного буття, сприяння політичним та економічним реформам в Україні.

Бажаю журналістам редакції в Новому році гострого пера, творчого натхнення.

Міцного вам здоров'я і щастя!

Л. Кучма.

Дорогі! Голосу України!

Вітаю з журналістським роком колектив редакції «Голосу України», всіх читачів.
Ваша газета — це вікно на те, що відбувається в нашій державі, це джерело інформації, це дзеркало совісті.

Спасибі «Голосу України» за те, що ви робите, щоб наше життя було кращим.
Колектив редакції газети вітає вас з новим роком.
Вітаємо журналістів з їхнім святом — з Днем журналіста.

З повагою
29.12.94

У ваших руках, шановні читачі, 1000-й випуск «Голосу України». Ми ми щиро вітаємо вас і бажаємо всім співвітчизникам зробити у 1995-у хоча б перші кроки на шляху до добробуту, відчутті під собою надійний ґрунт.

Ми щиро дякуємо і за численні привітання на нашу адресу. І постароємось виправдати довіру читачів, побажання яких, по суті, закульовано в добрих словах Президента України і Голови Верховної Ради. Спасибі їм. Для нас особливо дороге і привітання народного депутата Леоніда Кравчука. Бо він разом з нами, з редакцією, започатковував «Голос України», оскільки керував тоді роботою законодавчого органу — нашого засновника.

З Новим роком, шановні читачі!

А на знімку — вперше — наш колектив, який разом з вами хоче, щоб 1995-й був щасливим для молодого нашої держави, для всіх її громадян.

За вагомий внесок у розвиток журналістики, висвітлення актуальних проблем державотворення та з нагоди 1000-го номера «Голосу України» Президент держави присвоїв почесне звання «Заслужений журналіст України» чотирьом співробітникам нашої газети.
Спасибі!

Нетерпимість

1000-й! Але не віряться. Газета стала невідомою частинкою України. І ми найбільше передплатників серед українських видань. З 1 січня — 506 тисяч. Шире спасибі всім, хто за нинішньої скрути знайшов можливість передплатити «Голос України». З Новим роком! Хай він буде щасливий за кожну миттєвість.

Нас називають то проурядською газетою, то прокомуністичною. Ми вже звикли до ярликів. І кажемо: люди добрі, та ж ми просто газета Верховної Ради України, та сама газета, яка першою у таких масштабах почала привчати своїх читачів до думки, що монополія на істину не володіє жодна політична сила. На наших сторінках можна дозволити про тайфизомантиї погляди на актуальні проблеми співжиття. Хто зараджений нетерпимістю до іншої думки, поважає тільки свою — тому це не подобається. Але розумний обере те, що йому до вподоби, та ще й аракує аргументи опонента. І кількість наших передплатників засвідчує — це правильний шлях, читачі нас розуміють. Верховна Рада не є політично односторонньою. Такою ж і є газета. Це — природно.

І хто б сьогодні і за що б не критикував Верховну Раду (хто на це, хто закінчив критикувати), та одного в неї не відібрали — саме цей орган дає можливість громадянам нашої держави не на кухні айльно висловлювати свої думки і, врешті-решт, цей орган створює саму нашу державу.

Нетерпимість до інших поглядів може завести аж до... бреші. Ось один курйозний приклад. «Обережно — пастка!» — таким попередженням ошкварили своїх читачів у черняхівській райгазеті «Нове життя» Житомирської області автор Півновар з «Велика Горбаша. Загадкові мамчів в тілі публікації чимало. Але є й конкретика. Автор пише про одного з народних депутатів України минулого скликання, що той у «небезпечні для України серпні» 1991 року їд давав пропозицію вивести на вулиці Києва танки, бронетехніку проти демонстрантів, які виступали проти комуністичного режиму». Різні були люди у Верховній Раді минулого скликання, розумні і не дуже, але жодного ідола там не було. І відповідно з таким заявлянням жоден з депутатів не вступав. Було інше. Було практично одностайне голосування за Акт незалежності. Але ж, бачте, привиділося чоловікові, а газета ту маючи друкує. І сіє друківка і нетерпимість. Хоча першоріччя те твердження автора — елементарно просто.

Не подобається тобі чийсь погляд — сперечайся, обстоюй свої аргументи. Тільки не бреш, не захиляйся ад неговарити, від нетерпимості.

Сьогодні, може, як ніколи, треба гонити сувору й жорстку правду нашого життя. Правда сьогодні — не всім відкрита, дорого коштує і має значні масштаби. Послухаймо Лів раду, шановні читачі.

Що ми з вами зробимо, про що чуємо льє не шолопа? Про те, що Україна бере іноземні кредити. Хтось нам позичає десятки, хтось сотні мільйонів зелених. Ось і на минулому

тижні у Верховній Раді питання про черговий кредит обговорювалося. Про кредит шльовий. Але було чим заплатити Туркменистану за газ.

Що ж воно коїться? Нам уже немає чим себе обіграти? Так, виробництво стрімко впало (до речі, відаха і газу споживає менше), але ж не настільки! Не настільки, щоб у держави не було заплатити за найнеобхідніше. Україна, хоч і в менших масштабах, все ж продукує цукор, олію, зерно, тубин, прокат електроенергію і т.д. За січень — листопад вироблено продукції на 927 трьохлітнів карбованців.

Що ж відбувається? Те, що за останні три роки зруйнували не зумів показати виробництво. Метастазні непахотих оскорули економіку. Торгувати в Україні вигідніше, ніж виробляти. Про це всі балакають, але дала бalach... За цей же період всі, хто причетний до державної влади, не змогли нічого протиставити дикуму, потворному першокапіталістичному капіталі, весті закоучуючі, але жорсткі й чесні правдиві гри для бізнесменів. В результаті держава і народ просто грабують. Кулись пліне товар, без по законам осявають долари тих, хто й по нині не має про якусь етику ділової людини. Державні нічні платити за найнеобхідніше, а в зарубіжних банках зростають нагромадження в Україні мільярди.

А влада? Просить і бере кредити. Це, певно, легше, ніж брати згоди, ніж створювати умови для цивілізованого ринку. А кредити ті засвідчують не тільки безпомічність (чи тільки безпомічність?) держави. Вони означають, що за злочинське, миттєве і колосальне забагачення небагатьох платитиме весь народ. Ми і наші діти. Бо ж за кредити треба розплатуватися.

Оби їд провалити нетерпимість. Урядові, правохоронним органам. Нетерпимість до злочинства, жлобства, беззастовидливості, корупції. Ми говоримо про походження з ринку, про ринкові реформи. Іншими словами, про капіталізм. Хай так, капіталізм і то капіталізм. Але чому за це народ має платити ціною втрати скромних заощаджень громадян, а тепер ще й боргачи на майбутнє за нинішні кредити? Чи не забігають? Україні потрібні справжні підприємці, а не грабники.

Тому давайте побажаємо нашій владі у Новому році жорсткості і принципності, а молодому українському бізнесу — елементарної порядності й соціальної відповідальності. Сказано ж бо — «Не гради». І ще сказано, що в поті чола слід добувати хліб свій.

Сергій ПРАЙДЕНКО, головний редактор «Голосу України»

ДЕ МИ Б? КУДИ ЙДЕМО?

Скільки світ стоїть, питання «Де ми є? Куди йдемо?» не покидає людей усе часів, незалежно від віку, віку, епохи, поглядів і суспільств. Незважаючи на загальноприйняті іллізії, переконливі відповіді завжди бракувало.

Незалежність можна вважати два факти: суспільство перебуває на межі з старинними цінностями, і відомий народний депутат на кі запитаннях декого відповісти від відповіді виборців — випадкових перехожих, «якоб за вулиці».

Кореспонденти «Голосу України» поїхалиши дружно з цього приводу у представники різних фракцій і груп Верховної Ради та у виборців, випадкових перехожих.

Володимир ПИЛИШЧУК, фракція «Державність»

— Нині ми — на несамому старті. В політичній сфері наша демократія, здается, заагітація багатопартійністю, що не спрямо структуризації «люк влади». А хос визначити і місце нашій економіці — над прірвою. Воно аж не може існувати від алади, оскільки не є заклада впливу реформ.

Прикро, але факт: вироблено менше, ніж споживаємо. Бороши Боже, знову кинутися у пошук вивантаження. Треба шукати механізми господарювання, які дозволить б уникнути помилок надалі. Надалі змусить останнє.

Віро, що ми йдемо в напрямку реалізації матеріальної сфери виробництва, від якого зрештою залежить зростання валового національного продукту, національного доходу і взагалі — наше майбутнє. Не хочеться, знаєте, щоб онуки уральши своїх діда тільки тому, що вони були народними депутатами.

Василь Захарович, учасник Великої Вітчизняної війни:

— Ми — у пастці, яку влаштували азмітні політики, що рвалася до влади. Руїнувати — не будувати, але ж надо анско ціна.

Я сумніваюся, що ми взагалі кудись йдемо. Ми анимиремо. Приймаючи, я, що залишився зовсім самотнім, з акрихітно пенсією. А надії, що доживу до кращих часів, нема...

Повідомляють власкорми

Іван КАЛІНИЧЕНКО (з Херсона)

ЖИВИЙ!

За кілька днів до Нового року в херсонській квартирі по вулиці Карбінцева, 34, пролунав телефонний дзвінок із шпиталю одні з військово-морських баз, що неподалік міста Гальфакс (Канада). Дзвінок хазівлю моряк з українського судна «Сальвард Альпенде», яке нещодавно затонуло у Північній Атлантиці. Олександр Таранюк живий!

Принципи записі цього сувокажущого судна з'ясує компетентні комісії. Але вже тепер говорити про наймійорі: врятований третій механік перебував у вої понад 30 годин! А спеціаліст стверджує, що інтенсивне переохолодження організму людини може тривати найбільше шістьох годин.

Може Олександрові допомогли військові телетехніки Гольфстрему. Проте не останню роль відіграв і фізичне загартування моряка.

Скільки членів верголютого ритуального служби СІА у складі Джеймса Доггера, Едуарда Френкіна, Крістіана Бора, Річарда Панака, коли помітили серед бурхливого осягуні воєнник індивідуального ритуального шлеса моряка, стривчено зрадили. А вже доставили Таранюка до найбільшого бану було своєручою технікою...

Сам же Олександр стверджує, що вивити йому допомогли налія побратимі своєю дружиною Ларисою і двоє доводок, котрі чекали на нього з рейсу в Херсоні. І ми нині повова повернутися. А раз обідав — повертати повернутися!

Отже дотримувати слова, моряки, плічоти, всі, хто і до роби... Суденці з повідомлень преси, крім Таранюка, який врятувався і другому командиром капітан Івану Скобі. Решта оскільки загинула.

У нашій квартирі не вихує тепер, — повідомляють кореспонденту «Голосу України» Лариса Таранюка. — Нас і вітати, і радіють разом з нами. А ми чекатимемо нашого побратима ще дуже...

Леонід ГАШИНЬ, журналіст

І серед подарунків — вишиванка

Ізвиняючий район Кіровоградський — один з тих, що зазнали радіаційного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи. Крім того, до цього району «відійшли» всім сім, які раніше належали Чорнобильськ.

скаму. І, ни додаток, в Ізвиняючому районі прилучення 680 мешканців зони відчуження, за якими закріпилися образлива назва «самосіли» (вадлом у зоні сьогодні проживає близько 800 чоловік).

Тож, коли до «Голосу України» надійшов з Англії виштак з гуманітарною допомогою для постраждалих від Чорнобиль, в редакції вирішили відіслати його саме в цей район. Надіслало допомогу Товариство

українських жінок із Великобританії, тому саме н його адресу багаторазово лунала подія від мешканців району. До речі, товариство допомагає чорнобильцям і в інші роки. Близько року тому — також через

редакцію «Голосу України» — поштовою отримали жителі села Дитятич Ізвиняючого району. Тепер — мешканці сел Страхоліс.

Реша до допомог і дорослим передано селам з дитячої шкільної скарбни. Одяг для дітей шкільного віку передали сільській школі. І учням, на складках директорки Любові Іванівни Вітківської, такої уваги ще ніхто не приділяв...

Дорогою до Страхоліс захопили до однієї з сілських хатини. Серед майже порожніх полиць бачу пайфрейз із написом: «Ритуальний куточок». З'ясувалося, що, у разі смерті когось із селян, його родичі можуть прийти тут похоронити релі. А простіше кажучи, простиралод, аби накрити небиличка. Якщо вилзи дождик у сільській.

Це лише окремі приклади, що складаються врячення про те, як у цих місцях живуть і вимирають. Допомогти з Великобританії стала ще одним штрихом у житті тих, хто опинився на забрудненій землі. І це не просто одержання потрібних речей. Коли серця олігу англійського виробництва бачили ставилися згорнуті рушники з українською аниманкою, це вже набагато більше, ніж милосердя...

На знімку школярі Страхоліс приймають подарунки.

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

Точка зору

Не хочу воювати!

У рейсовому літаку «Тель-Авів—Київ» мою попутницею була жінка такого поважного віку, що мені навіть цікаво стало: куди це її життя покликало? І, як це часто буває в дорозі, розговорилися. Історія, розказана нею, й досі не йде мені з думки.

Представилася жінка Ганною Княнською.

— Маю в Україні неоплатний борг, — сказала вона. Було в її інтонації щось таке, що змусило мене придивитися до неї уважніше.

...Коли німці зайшли до їх містечка ва Житомирщині, Вет було 16 років. На очах у неї і її молодшого брата розстріляли батьків — учителів місцевої школи: євреї не вписувалися «новий» порядок. Дітей відправили в гетто — напідкакуру збиті барак, обгороджені колючим ґратом. Завошпалених, виразках, зсидісаних від голоду їх вивела за ворота українська селянка Ганна Сакхевич.

Коли в Ганна була близькою в цьому світі, то тоді могла б за платити за цей вчинок найвищою мірою — аласним життям. А в неї на руках — четверо власних дітей...

Ціркуку вони сиділи на печі, поки ця свата жінка, спроданаши все, що можна було продати, купила для них посидівки, куди вписали прізвище: Іщенко. Бєта стала Ганною. І нїні, коли Іщенко її парубачить. Ханику вона твердо заперече:

Доля послала дівчині немало випробувань. До Німеччини вивозили в телятник як Ганну Іпенко разом з шитими українськими повсякденними. Три роки відраховувало на бауера. З цей час досконалим вивчила німецьку. Після звільнення поехала в Німеччину. Піпаяки Державинського району на Житомирщині до мами Ганни. А куди ж їй? Звіден їй заміж пішла, а суджений був із Закарпаття. Там і прожила їй. Мами Ганни їй давню немає, але врятована нею Ганна ніколи не забувала своїх давнячих чотирьох братів і сестер.

І все б чотирма. Та три роки тому поштарка принесла коверт. Лист був без підпису, і зрозуміло чому: обійня аноні. «спалити все жидівське кодрю, коли господар не принесе п'ятдесят «зелених». Хтось позавради на їхній великий, чи не на кращий у селіш дім. А то було все, що вони мали.

Тоді вона сама сказала: «Досить». До Ізраїлю вони виїхали всією родиною, у якій вже були й українці, і росіяни, бо їх діти одружувалися з любові, не зазираючи до паспортів своїх батьків.

— Нам усім тут добре, — випереджаючи запитання, сказала моя попутниця. — Одні мені болить: стара вже, померу і простить мені Бог, що не повернула боргу. Коли не мамі Ганні то хоч би її дітям. От добилася, що всіх їх занесено до списку праведників світу. Адже було їм тоді більш як по 13 років могли б показати німцям, а не виказали. Тож мають право на велику різницю зі світових благодійних фондів.

Тільки й залишилося, що поїхати до Києва в посольство Ізраїлю в Україні. Та знаю, що не поїдуть вони зі своєї Піщи. Опе я й зібралася...

Боже ж ти мій, скільки років минуло, а в людини болить душа, що не встигла відплатити добром на добро. Для неї вва це не закінчалося...

Здається, тільки нині, коли телевізійна хроніка до кожного наближає війну в колишній Югославії, сьогоднішній Чорній дішці, я згадую свою покійну маму, котра пережила в нукі шпиро дивувалася, прийшовши додому з магазинів з металевих черг: чого це люди такі сердиті... — хліб є, масло є, але чобіть, що можна все пережити...

І люди старшого покоління, що як заклинання повторюють «Тільки б війни не було» — я їх по-справжньому розумію: ще нині, коли на екрані телевізора з'являються пошматові вибухи тіла.

Пам'ятаю недавній телерепортаж з Чечні. Красива, молода журналістка безпристрасно перелічувала, скільки на підступ до Грозного згоріло російських танків і вертольотів. Вона віть по-жіночому не жакнулася, що в тих танках і вертольотах загинули солдати.

Хто замислювався над фактом: українські ультрапатри стали бойовиками в Чечні — похайла, щоб зі зброєю в руці відстоювати свободу — читай, убивати...

Чи вже не досить боронити й завоювати танками? Аня Вознесенський, російський поет, з болічним спазмом у горлі написав у "Комсомольской правде": "Спать не дают мне экупий слова танкиста без затыл: «Я не могу наматывать гусеницы женщин и детей»...».

А наш український, не менш талаовитий поет, без сумніву поривається до Чечні... «боронити», ще й не соромиться в ній му зізнатися.

Не хочу воювати! Не хочу бути навіть свідком війни. Не отримавши нашої й іпшї політики, хай «воюють» за столом переговорів, бо мені однаково жаль чужих синів — й російськїх і чеченських, і українських, якї нинї гинуть в бою за... За...

Коли чую про черговий сплеск чисель несправжньої про радїс читача про це в газетях, то відразу гадую ту жінку в літнєму одязі, а ізраїлю в Україні...

Ну, не треба воювати, бо війна, виявляється, і перед см

ПИСАНСЬКА Валентина Вікторівна, редактор відділу міжнародних по

Закінчила факультет журналістики
Київського університету.

Працювала в газетах — Ружинській районній (Житомирська область), сто

Заслужений журналіст України.

ДЕ МИ Є? КУДИ ЙДЕМО?

Олександр КАРПОВ, Міжрегіональна депутатська група (МДГ):
— Ми стоїмо на порозі реформ. Справді, як законодавець, так і президентська виконавча влада наробили вже чимало помилок. Але головне полягає в іншому: більшість парламенту одностайна з програмою Президента України — йти шляхом радикальних перетворень.
Що нас чекає? Михайла Горбачова теж про це запитували. Він відповідав: «Радикальні зміни завжди дають: або більш криві, це діалектика»...

*Краще жити

[illegible]

Наталя ФІЛІПЧУК, «Голос України»

**«Я зламав ногу,
так ми і познайомилися»,
або Розмова з «дипломатичним подружжям» без протоколу**

[illegible][illegible]

Отож позуду десять років знайомства і рівно дев'ять (день у день) подружнього життя. Паке не сидіть дев'ять червоних троянд, що ступають на чільному місці. А мені постоило, бо потрапила до сімейне торжество.

Знаменитим ситом, який за радянських часів був найпопулярнішим, щоб сфотографуватися на сімейне фото, розумієш, і найголовніші міжнародні теми — це любов і сім'я.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

НОВИЙ РІК ПО-ТАТАРСЬКИ

[illegible]

Редакція газети «Голос
Крыма» — колективний
кореспондент «Голос
України».

Христофор ГРУША

Поміж нами, кабанами

Чудова річ — історичні паралелі! Причому, приємно думати, що істиний Будда віддав Україні з-поміж інших зсмелі і віддав один рік свого космічного календаря Кабанові, істинному представникові шостої цивілізації. Або ще казку, гуси врятували Рим. А от наш брат врятував нас незрівняно більше. Бо князь Володимир вже був готовий ісламізувати Русь-Україну, але вчасно дізнався, що це ж доведеться сала не їсти, та ще й «лицом кавказської національності» обживатимуть — передумає, і правильно зробив, з огляду на сутю внутрішні справи деяких нинішніх держав.

Пріємно також згадати, що й Європа робила нам честь: знаменитий британець В. Пух кріпко дружив не з ким-не-

будь, а з Пашем — безсумнівно, українцем, закупленим дозгою на чужину. Як бачите, наш брат глибоко закорінений у світову генетичну пам'ять.

Однак, правду кажуть: яка спока надворі, така й сава.

Чи не тому останнім часом ми стали схожі не на благородних сависей, а на сучасних рекс-тирів, отих спортивних, мускулястих, підтянутих хлопців, що не встигають нагуляти сала й на палець. І вирівають молодими...

Бо, як не кожна птиця долетить до середини відомої вам ріки, так не кожний хазині ніби може догодувати свого кабана до стандартних чотирьох пальців сала, і не всякий з кабанив доживе до року нашого триумфу...

Фото з архіву редакції.

Точка зору

Сергій ВОРИСЕНКО, «Голос України»

Не забути сироту й убогого

Лялька Барбі вивалена чудовою ирещеною для Петрушка... А історія йогого дивовижного кохання розгортається докида ошатної анімації, що в анімаційній індустрії будинок «Малютка» для дітей від одного до трьох років. Діти сиротилися в діти. Кожен малюк — на руках вихователя або діда. Увага всіх прикута до Барбі в Петрушка...

Дівчинка вилетіла з під Нового ріку на Лівому маїні Києва відтоді, як кошти, зроблені як одним з комуністичних суботників, сповує красу-будунок для сиріт. І щопор, пропадає поза заміжній острівці чепурних сиріт і жінки, мимовільно думати, як буде цього року.

Щоного разу на узлісся приїжджає людина і являє, що за вивантаження гуманітарної допомоги ми спостерігали з родючим молодим жіночкою. Як зустрілася, Сайлана в милому вихованні цього будинку. Тут вилетіла дочка, оскільки матері не знає, а батько й брат ось-ось ще сидять. Коли 18 вихованців трітій раз, в Петрушка сиділи до дитячого будинку на Подолі, а вже потім — в Інтернет. Життя, імі, так і не склалося, хоча ішим заміжню нахвилю Сайлана убадьовує: йнаїшній діє за чому потягнула. Незалежно на те, що перенесла тяжку операцію на серці, що, зрештою, не дає зміни вилетіти в роботу, вона одержала квартиру на Троєщині, народила маленьку Олену.

Вона сама, як не ходити, через вивантаження підлітків самовільно зачинила на карантийного будинку. І тоді вона приїжджає в дитячий осередок на Півній маїні, ІІ, не позбавила материнських прав. Просто в «Малютку» чудово думали для утримання малолітніх дітей. Недаром вони багаті діда, як-

ованісній і сиротичку називають ма-тусями. А батьки б від, скільки сіл, коли настає час передати до дитячого будинку», — каже Сай-лана.

І слова підтверджує нездаром діда неплатьовий категорії Алла Кузьміна, що перенесла цього року до дитячого будинку.

— Справді, — каже вона, — Міністерство охорони здоров'я і Міністерство освіти мають дати дозвіл нашої установи утримувати сиріт прийняти до своїх роки, бо так передові заклади мають забезпечити психологічних травм. Тим паче, що для цього є всі передумови — підпорядкована уста-нові санітарному управлінню ісо-здоров'я, підпорядкована вивантаження наших фондів за ризиком будівництва нового корпусу вилетілого будинку, зрештою, висока кваліфікація наших кадрів.

Чи не бракує чогось — не запитує. Бо, зрозуміло, що не все со-спільство може дати «Малютку» під-приємства Вугільського району, але Алла Віталівна не пам'ятає ви-падки, що в чомусь сиротам від-мовляли.

Учора і сьогодні кожен залишає не-тільки у пологовому будинку, а ко-роче — просто на вулиці. Ми на-завжди знайомі Сайлана думала на скільки маленького маїні, як-

пригодуємо свою дочку. Маїнісний сполучає до всіх левських кошіній і узагальнює. Яким чином молоді діда дібавши того, щоб кожні долаха-сиротка — яке не минає, ризиком, а людська — не залиши-лися на узлісній житті? Як у пророка Мойсея, котрого також зрелися в дитинстві, а він став проповідником ілого зародку? А з іного боку — чи не шароу? Алла ратифікувала Конституцію з прав дитини, якщо в до-сі не має можливостей забезпечити їй найперше право — бути ди-тинкою? Бо як не крути, не нагодують кожного зіслотного, не зирі-ти, не вивчити без батьківської ла-ски, коли держава за порожнім ки-шенням, а не за життя, стерпіння українська сирота не може стати американським сиротом. І маїнісний людські долаха, як маїнісний.

І голубчик відмовляє не хараю. Бо Україна ніколи не знала, що так сир-отично і не може миритися з ним. Ні. Це проти наших ош чоче, маїнісний. Не хараю. Бо ризик не обміняємо, само ратифікує, а прийме Державу протину маїніс-ний діда, як не заміжню у сиріт.

Не хараю. Бо на Лівому маїні Києва так зачісуються під Но-вий рік являти.

Київ.

ВОРИСЕНКО Сергій Михайлович, за-відувачий відділом новин, 13 років працює редактором багатотижневих газети на одному з провідних підприємств Києва, у раді іноземних інформаційних агентств. 1982 року закінчив факультет журналістики Київського держуни-верситету. Спеціалізується на висвітленні економічної тематики.

гвоздиками. Заснувалося, в тісному колі чистий день (!) відзначали... весілля. Відомий, особливо старшо-му поколінню, народний артист СРСР Володимир Дальський одру-жився із заслуженою артисткою УРСР Галиною Кабаченко.

Чи давно ви знайомі? — поці-кавляється.

Галина Андріївна розповіла, ледь не «вісімнадцять» сюжет.

— Познайомилися в Харкові у 37-му. Він був уже знаменитим, а я лише студентка. Він залишився до моєї подруччя, а мені так само подо-бався. І лише через 50 років ми зно-ву зустрілися у Вулиці Героїв слави, що в Пуш-Водилі...

— Як ви зустрілися вперше, Ві-рні?

— Ми залицялися романтично. Ось тутосьмо до вистави «Мар-тин Боруля».

Мені не хотілося залишити цих людей. Побажавши його нашої ро-зуму, а вийшла з кімнати, де за де-рива заціпилися інвалід коліска, підарована старому артистові Дальському інвалідним міністром со-ціального забезпечення.

На знайку, подружжя... Г. Ка-баченко і В. Дальський (у центрі) приймали привітання друзів.

Фото Олександра КУПЧЕНКА.

ДЕ МИ Є? КУДИ ЙДЕМО?

Антон БУТСЬКИЙ, депутатська група «Центр».

— Мало не кожні з народних депутатів під час перед-виробчої кампанії обирали обстоювати економічні інтереси держави. Аби так і сталося, як обійшлося! У грудні Верховна Рада не нагадувала б школярів за день до іспиту.

Керівник Верховної Ради відповівши за незалюдну організацію законодавчого процесу. Це одна з причин, чому ми затрималися з ре-формуванням економіки, припинилися багаторічні опритуки і помалюки. Так часом, депутати групи «Центр» свого часу промочували адмі-ністрацію відповідальності за звільнення підготовки, скажімо, зако-нопроєкт про Державний бюджет на 1995 рік — аж до побовання за-робітної платні членів Кабінету міністрів. Але жовтень про активні-зацію реформ — і водночас натискали на гальма.

Хочеться вірити, що наступного року так не станеться. Програма Президента України вбаво багаторічною, але наврач чи здійснення, якщо не матиме підтримки з боку усіх гілок влади.

Сергій Анастоліович, водій трамваю:

— Куди йдемо? Та півно жити!

Володимир МАРЧЕНКО, Соціалістична партія України:

— Нині, на мій погляд, Україна стоїть на шляху кри-виз реформи. Щодо вільної кризи, то я її не бачу. Навпаки, це Президент України має достатньо повноважень для того, щоб здійснювати реформи.

Проте трудові колективи вже почали усвідомлювати, що ініціати процеси приватизації не стимулює товарно-виробничу на ефектне господарювання.

Помилка держави, що вона усячується шляхом непомірного лібе-ралізації влади контролюючі за суспільно важливі процеси. Зокрема, від підприємства життєвого рівня населення.

Ми йдемо до усвідомлення захищеності проголошеної політики у сфері економічних реформ, і до зближення свідомості народу з переконання-ми політичних партій.

Володимир КАРПОВИЧ, висококваліфікований токарь (у микнулему):

— Як я знаю, де є ми. А знаю, де — є серія безпротини. Хоч у тому микнулему, яке нині ладно демократи, про мене писали в газетах, обов'язково долаха: «Точка» — золоті руки».

Куди йдемо, і сам не знаю, а в багаторічній політиці це високо втілює.

Лілея Ванга дивилася у воду...

Торік, 31 грудня у нашій газеті відомо болгарська віщунка Ванге-ла Гунтерова зробила абсолютно правельний, як ми перекладаємо, прогноз для України на 1994-й: «Криво не бачу, поспулу такою».

Без сумніву — це найбільші заобур року, що ми має. Були не-статки, були проблеми, були прикрістості, були бої й жалі, але лілея (з болгарського «тітка», бо бабу не називати прородиню) — з'явля не по-вертається» дивилася, як кажуть, у воду; і виривало, і вклягло! жи-ття в організмі молодой держави. Довгого віку має, деле Ванга!

... А астролог

Лариса Михайлова — на зіркі

Наступного року ми станемо свідками викриття зловживань у ви-пінк силових алах. Наш уряд має бути стриманий йі далагедно-вний, особливо в ліній. Обійдеться розв'язання питання приватиза-ції. Рік обіме буде не тільки шляху до досягнення цілей, затрокує суперечностями та конфліктами, щє принесе стабілізацію нашої економіки, розпочнеться її піднесення.

Будете щасливі — стверджує астролог Ірина Русанова

Овин, будьте обережними, уникайте конфлікту з неюбачив ді. П'ятих, у колі друзів не наповняйте на своєму. Близьким, заздале-ді обміркуюте свої плани, бо імпровізація може вийняти невід-аду. Раки, краще зустрітись Новий рік явля серед багаторічних друзів. Левів, новорічні діла для вас буде спокійною та приємною. Діва, не драгується з неприємностями, не зісуйте собі синя. Терези, на час че-кайте несподіванки, якщо ви не розгубитеся, вони принесуть вам явду.

Скорпіоні, готуйтеся до того, що ваші плани зможуть змі-нятися. Стрілий, у цю ніч у вас буде широкі можливості, скористай-теся ними. Козероги, вам слід уникати стресових ситуацій та конфлік-тів. Водолі, чарівна ніч подарує вам нових друзів. Риби, обережніше за новорічним столом, особливо з алкоголем.

Трагікомічне поруч

Заморожене кохання

Відома, що лише один крок розділяє світиле й трагіч-не. Історія, яку розповідає народна артистка України Ні-на Матвієнко, що раз перекує в бичому:

— Давно це було. Якось перед Новим роком приїхав я з школи ін-тернату додому. І мерщій до клубу — там чекав на мене мій хлопчик. Нарешті ми мали побачитися...

Тримав той люті мороз — градусів тридцять, а то і сорок. А я біглицько влітку, кудя гачир-чів черевички, біжу до клубу. Від-пастя не відчуваю і холоду! Вещ неір без пальта була, тапшована — мороз не брав. І тільки коли йшла з моїм кавалером додому, відчула, що так змерзла підборівді й губи — слова не стую. А він мене ще й додому не відпустив: тріпав, моляка, коли скажеш, що кохаєш. Якось я вмерла, до хати добігла.

Він їде згаду і тук: «Ніко, кохаєш?» А в мене й пальця до клумки приміра, а у відповідь лише: «Й-и-и...» А йому вчулося, що «йі» кри-чу, страшно образився. Отак і пропала моя любов. Єдине, що втілю-ло, не заступалися... Хоча все ж таки Бог покарав: сім мій голос, мій шепіт, шепітля.

Записав Аянтолі МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Люди́ла ГРАЧ, «Голос України»

Трішечки радості на схилі літ...

Новий рік завжди був святом сімейним, домашнім. А як відється тій, хто волею долі позбавлений теп-лої рідної домівки, де є стіни зрітати? Чи не почувати-ються вони забутими і непоміченими?

Я вилетів до будинку старих, помираю, нині він збриваю знову геріатричний пансіонат, щоб дізнати-ся, як його мешканці зустрічають нові іроричне свято.

Розташований на околиці Києва ліній прихисток для самотніх стареньких — сувора споруда, у якій до-велося зустрітись з мушкетером і радісним мені зустріли косметичні фікуси, від яких силли діла бабусі, по, певно, повернувшись з прогулянки, але мені заперилися з яких за-держку, але пілком серйозно по-відомляла: «Буду Співрозмовною».

Заснувалося, що тут до зустрічі Нового року всі готуються зазвичай і за поміню перебрано. Коштовний міністр соціального забезпечення, а нині директор цього пансіонату Дмитро Стаднюк розповів, що в

копирці художньої самодіяльності беруть участь усі, хто в змозі — спі-вають, декламують. Новорічної ніч в їхніх чашках світає вогонь (ночі й деньні зі свого присадбного гос-подарства). Стріли літають — падає приємними горюхатками. Карполю вкрито вкритошчовно.

А який же Новий рік без шампан-ського? Молодь поповня про не подала, адже свій лярюк та мага-зин поблизу і 25 відсоткам пенсії кожен розпоряджається самостійно.

Я заходив до кімнат несподіван-ним гостем — скрізь відпочивали люди дивилися телевизор, але зустрі-чали мене з усмішкою. Запитую, усі минах. Рідні серії фотографували молодість...

Усе було б звично. Та в одній з кімнат я побачила стіл, заставлений

гвоздиками. Заснувалося, в тісному колі чистий день (!) відзначали... весілля. Відомий, особливо старшо-му поколінню, народний артист СРСР Володимир Дальський одру-жився із заслуженою артисткою УРСР Галиною Кабаченко.

Чи давно ви знайомі? — поці-кавляється.

Галина Андріївна розповіла, ледь не «вісімнадцять» сюжет.

— Познайомилися в Харкові у 37-му. Він був уже знаменитим, а я лише студентка. Він залишився до моєї подруччя, а мені так само подо-бався. І лише через 50 років ми зно-ву зустрілися у Вулиці Героїв слави, що в Пуш-Водилі...

— Як ви зустрілися вперше, Ві-рні?

— Ми залицялися романтично. Ось тутосьмо до вистави «Мар-тин Боруля».

Мені не хотілося залишити цих людей. Побажавши його нашої ро-зуму, а вийшла з кімнати, де за де-рива заціпилися інвалід коліска, підарована старому артистові Дальському інвалідним міністром со-ціального забезпечення.

На знайку, подружжя... Г. Ка-баченко і В. Дальський (у центрі) приймали привітання друзів.

Фото Олександра КУПЧЕНКА.

Ми ж не якісь там «чухраїнці»,
щоб так довго товкти воду в ступі,
сподіваючись, що якось воно та буде

ПІШЛИ У ЦИРК НА РАНДЕВУ!

• АНОНС

Чернігівщині
Луганська
Армії, за-
тики Київ-
го працював
ітеті, жур-
ськвиконко-
аїни» — ре-

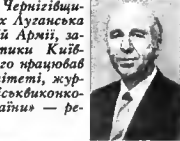

Фото Григорія ОГІНСЬКОГО.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК (з Луганська)
*Шампанське полтергейсту
не наливали*

Кожному по шапці

Фірма гарантує

Що ж до товарів, пропонуваних малозабезпеченим і багатішим сім'ям, інвалідам і пенсіонерам, — то вони будуть не лише в достатньому асортименті, а й за нижчими цінами. Ажте Запорізький обласний комуністичний університет прийняв рішення про реалізацію товарів підприємствами-виробниками для малозабезпечених категорій громадян за собівартістю, з мінімальною торговельною надбавкою.

Надія КУЗНЕЦОВА, «Голос України»

Народ скаже — як зав'яже

Українська мова, як відомо, багата не лише своєю мелодійністю, а й звучністю. А чого варті, скажімо, прислів'я та приказки на зразок «зав'язався як гуж», «не кажи, що не дуж», «говти годів в ступи», «свій голодомови не товариш». Звучить, чи не так? Особливо ніякі, коли одні зв'язалися туги, а інші бракує, другі говорять не наговорилися, а справу в діні свою, а треті, себто голодні, режуміють, що свій їм не товариш.

Отак і живемо. А хотілося б інше. Не так співгодовати, а шире розуміти, чого хотять інші. І не лише розуміти, а й підкріплювати сказане ділом.

Аналізуючи ці різноманітні матеріали, які ми публікували протягом року за сполученнями, можна сказати, що оцінки, думки респондентів і політиків на реалії союзнація якщо не полярні, то наоті суттєво річні. Чомусь згорі все бається дещо в ішому світлі, аніж на гриній світлі. Можна переконатися в цьому, знаючи ланцюг з поглядів політиків: «людей з вулиці» на ситуацію в Україні, опублікованих в сьогоднішньому випуску «Голосу України».

Звичайно, оцінка респондентів тих чи тих аспектів нашого життя не претендує на

Точка зору

оцінку всього населення. Однак його всім-таки максимальні відображає настрої переважної більшості наших громадян.

Чого ж хотять люди? Чим живуть сьогодні, з чим працюють у рік новий? На жаль, їх бачимо лише ті самі проблеми, що й на початку року. А саме: як вижити за економічної скрути та ускладнених соціальних протиріччів. Стурбовані люди (а це показує соціологія) і зростаючий злочинності. Хоча, варто відзначити, великі надії вони покладають на укази Президента, спрямовані на боротьбу з таким небезпечним явищем.

Судачи з тієї точки, що наближається до адреси сторінок «Запитують» відповідаємо, можна констатувати, що переважна більшість наших громадян заклопотана буденними справами. Це й не дивно. Адже жінки, щоб орієнтуватися в тому морі указів, постанов, розпоряджень, треба бути небачим розумником. Та й хіба встигаєш за всіма документами, тим більше, що їх постійно

доповнюють, а то й відмінюють? От і пишуть люди до редакції, сподіваючись на допомогу. Хоча, якщо бути відвертими, ніні ще ї треба поклатися на самого себе. Бо мині той час, коли держава була всім за нім.

Звичайно, це не означає, що серед листів нема запитань «із перичком». Саме вони свідчать про те, що ми не втрапили ані почуття гумору, ані інтересу до незнамого. Нас ще не зовсім засматало повсякдення.

Насамкінець хотілося б побажати усім нам полишити всі негаразди, клопоти у році старому, а в рік новий узяти із собою щастя, здоров'я і обов'язково терпіння. В нас там зазвичайно.

Надія КУЗНЕЦОВА, завідувача сектору соціологічної інформації, ведуча сторінок «Запитують» — відповідаємо». Закінчила факультет журналістики Київського держуніверситету.

Повідомяють власкорі...

Лілія ТИТАРЕНКО (з Черкас)

«залізна леді» у Монастирищі?

Обов'язково приїде — не сумніваєтся Олександр Шамрай, синітний чоловік років сорока п'яти, власник і директор підприємства добрих послуг імені... Маргарет Тетчер. Олександр Никифорович навідався на береги туманного й невеликого поселку і міста. На відокремлені, котру, переконаний, вже переїжджав його патронеса, зафіксував хвилюючі моменти відкриття благодійної фірми. Пан Шамрай повідомив про те, що справи на фірмі йдуть непогано, і населення славного Монастирища, особливо старше покоління, з великим задоволенням відвідує його скромний заклад «Імени Виздотної Жінки». Аж тут, після туг, за пошрмі плату, з ласким надбавчанч і безплатно, можна підстригтися, погортатися, а ще — викликати алкара додому, одержати різні доклади, поговорити з ним, навіть зібратися супутника чи супутниці життя.

Не повідомив Шамрай Маргарет Тетчер лиш про те, який опір довелось здолати йому, реструктуризує своє дітище у районі. Як районний начальник було обомо руками за відкриття «підприємства добрих послуг», але... Дуже багатьох сплатилих, але... «Імени...» Ну для чого тоді, чоловіче добрий, «залізна леді»? Хіба вона для Монастирища така зробить? Це ж народний депутат... Можна вреніти нарекати іменами Жини Дарч чи Аїзель Девіс...

Однак Шамрай затявся на споку: тільки Маргарет Тетчер, а не його жінка, ні переконаний, найкраща і найкраща жінка нашої епохи.

Так зв'язався пер в'їзді у Монастирище два опатні колоритні міні-будинки з вивіскою: «Імени Тетчер».

Чи приїде Монастирище?

Поки я чекала підписи, навкру будинків почав збиратися народ. Прийшов алкара — баба посалла його до Шамрай підстригтися, бо заріс, як «піл». Прибіг хлопцев: недовго одужився, шукає під найм квартиру, йому поралом — допоможе Шамрай. Бабуся принесла «до Маргарити» об'яву, що хоче пролати козу і козятів, а придати пороса... Підійшов кремезний дядько і повідомив, що шукає «упраж на олоконку». А в потім прийав на власний господар «фірми» і швидко дав усім лад. Згодом ми розмовляли з Олександром Никифоровичем у його «офісі», котрий служив одночасно і перукарнею. Невипадково романтик, як називає Шамрай дружинку (до речі, вона зовсім не ревує його до Маргарет), планує відкрити подібні благодійні «підприємства у всіх селах району і навіть у найвіддаленішій Віницькій області. Олександр Никифорович гарантує безплатне обслуговування тим людям, які мають плати, а за місцеве ввадою зашастяться лиш назання приміщення та транспорту. До речі, перший кіоск добрих послуг він уже відкрив у селі під Монастирищем, селяни не знають, як і люкати... Працюють у перукарні Шамрай від учених за симанією, звичайно, плату. Шеф їм пообіцяв відрацює до зріс-рікатора і поведе навчатися майстерності до Лондона. Дівчата старуються. Як і алкари, котрих умовив за невелику платню бути зазорим дано нечестні протектори.

...Насамкінець розкрив така Олександр Никифорович історію своєї прихильності до колишнього прем'єр-міністра Великобританії. Його діда Семих Дуківичем Безз 1910 року па-

руком емігрував до Канади. Там одружився на англичанці, вроді наромала йому сина Бориса і доньку Марію. У голодних тридцятих насилали вони Шамраєм на Україну посилки, але ані бабуся, ані мати не могли їх викунити на пошту. А потім, айну, загубили саа родинні безли. Для малого Саши розповілі про загадкову діда і його прекрасну англичку змилані казки. Ставши дорослим, він багато читав про Об'єднане Королівство, не пропуская жодної англички, аки, навчався знати дідові навідаки. Але марно... Тоді він свою дитячу мрію про далеку і неозначену Англію втілює у таку просту і таку багатородну справу.

Невдовзі за Монастирища надійшов лист. Олександр Никифорович повідомив, що підприємство його працює, ці на «підприємстві» майже не відшучувані, а відшучувані побільшано. Відбулося урочисте відкриття «саа вправного» в селі Теофані. Надійшла прохання з інших сіл, щоб і там розпочати благодійну роботу. Але вса біда у транспорті, писав Шамрай, коня ще не купили, не встачає коштів, а автобуси ходять «саа вправного». Ходив прийом до голови райради, він пообіцяв посприяти, щоб провали на підприємство телефон — це так неабияк старим людям... Та не бував мас скарги, закінчив лист, вірні, що колись буде міцною багатородна фірма імені Маргарет Тетчер, як і наша держава. І кохання прем'єр-міністра Великобританії, чарівна і мужня жінка, котра уміє викликати свої помилки, каже: «Я знаю цей прекрасну країну — молоді суверену Україну...»

ДЕ МИ Б? КУДИ ЙДЕМО?

Михайло РАТУШНИЙ,

Конгрес українських націоналістів:

— Україна успішно досага самостійного дня. Наступний рік покаже, чи ми знайдемо в собі сили — політичні й економічні, — аби відшукати шлях до цього дня й випасти на поверхню.

Проте неможливо, що у того, хто сьогодні при владі, ще існує технологія занурюватися в наму. Залишається сподіватися, що громадська активність не дозволить скористатися цією технологією наступного року. Хоча передбачаю, що перша половина року минатиме в безкінечному середовищі, а далі — ми таки знайдемо сили, щоб його залишити.

Це трапляється швидше, якщо оточення Президента України подивиться на перші свої кроки критично. Бо багато які Укази Президента суперечили, неадекватні. Зрештою, це стосується і Верховної Ради. І, звісно, уряду. І ясна річ, усім чинионицької рати.

Микола, сержант:

Не знаю, де ми є. А куді йдемо? Куді нагажуть...

ПИШНОТА

TOYOTA

SUMITOMO CORPORATION

І ЗЛИДНІ

Щодні тремтливими руками протастає свій шкитий товар: «Купуйте катковий одяжок. Дешеве продаю. Колись купили про запас. Тепер не до запаса...» А кому він потрібний, дітусю? Тим, хто поряд з вами поріс надшдерливим глечикі к кілька кулі («сервіз» оцінений в десять тисяч — якраз на половинку хліба), — навряд. А ті, «кому до запаса», — віддають перевагу Франції; він китковий одяжок тамтешнім парфумом не конкурент. Хіба що ті, чийки клоні на дешевий товар чи добра душа пожаліє і змилується над «чорношцем».

Пам'ятаєте класика: «У советских собственная гордость? Ми завжди були відомі, але гордимся: тотальна біда не покля душу — зате всі перед нею рівні. Колись, вірніше, було гордимся і багатим. Колись... А поки що ані гордості, ані багатства. Мині пишнотні? Російські дітунки ні в душі — це не оцінка доброту суспільства. Там, де за еталон рівності взяли не вбогість, а достаток, благоденство держави вимірюється кількістю людей майновитих: чим більше багатих, чим численніший середній клас — тим квітучіше суспільство. Ми не забували, але, як завжди, ніколи нічим шляхом. Розмаривши суспільства на дві класи на пишноту і злидні — таке саме утопічне благо, як «рівність» за несагальною бідності.

Люди мільйони просто обігнати перетворяться тут на збавців, «капіталіст» в окремо вжитку офіцій причисає біднолість хіба що крутим порушником. Поділ суспільства на класикий надшдерлив глечикі і супербогів або швидше символізм моральної «собственної гордості», аніж ознака затривного провітання.

Людмила КОХАНЕНКО,
Фото Олександр КЛИМЕНЧЕНКО.

З НАШИМ РОКОМ!

Новорічне звернення Курінного до громадськості

Шановне курінне товариство!

У той час, як усі свідомі наші земляки вже давно відкорюють, наливують і взагалі святкують, окремі неспівмісні адепти промандилять, скандуватимуть і зграють. Мовляв, якщо вже рік Свині — то й життя буде свинське.

Кажучи відверто, жемане ми іншину і справді так, що не похиздрим.

Але дурити, шановні: при чому тут свиня?

По-перше, дванадцять років усі ці прірванська тваринного походження вигадали не ми, а хлопці. Вони ж, як відомо, пераку не їють, сала не їють, і взагалі їмуть героїфідами.

А по-друге, скажіть відверто: що поганого нам особисто зробила свиня? Чим вона перед нами так завилила?

Чи, звичайно, знайдуться ачені люди, які на історичних прикладах підтвердять, що в нашому народі (я не лише в нашому) з давніх пір свиня асоціювалася з чимось брадям і неприємним. Причому, казку, брудний, як свиня, свинська поведінка тощо. Своїй давнині, коли в українську мову ще не інтегрувалися такі широковісянни нині сідні матюки, найстрашнішою лайкою було: «Ти, свинче, хує!»

Проте з другого боку можна глумити. Пригадайте хоча б класичного персонажа, який зневажив суєзда за те, що з того «півтора десятка ситих свиней у хлібі рожають». Тобто свиня — це свого роду мірло здатності, достатку. І взагалі — кому з нас не подобається холоднець із свинячих ратичів? Хто не подобався свинчу підбурку чи буженину? А сало? У нас в Україні це не просто їжа, а важливий фактор геополітики!

То чи не годі вже на свиню наклеїти зводити, приписуючи їй паш, зучо людські гріхи. Отже, какому ми наприклад: «пінний, як свиня». Ну де ви бачили п'яну свиню? А той, хто підкавав нем свиню, хіба не людець обличчя мей? Ото ж бо! І свині тут, як свиня, класик, не винні.

Тому саме досталося у Новому році і хочу я побажати вам, любі земляки. І хай цей рік свині буде для нас роком сала, а не роком свинства! А оскільки у світо про сало без чарки і говорті гріх, то нашімо! — будемо!

З нашим роком, панове!

КУРІННИЙ.

Новорічний телетайп

Гороскок

До кінця цього року економічна ситуація стабілізується, але різко зросте попит на валізи, тому що вони виконуватимуть функцію гаманця...

Лист екстрасенсові

Шановний пан Кошмаровський! Після останнього вашого сеансу у мене виросла кохата руда борода, козацькі вуса, з'явилася лисиця. Та й взагалі: я стаю чоловіком якоїсь кавказької національності. Чи не можу б ви повторити свій сеанс, хоту, щоб його поділилася моя чоловік...

Питання — відповідімо!

Першою думкою Нютонова після падіння на його голову того самого яблука було: «Добре, що я не сів під козового пальмочку»...

Знайти людину

Три тижні тому увійшов до фаніської кабінки у нашому цирку громадянин М. Мамедов і зник. Всім, кому відомо місце знаходження Мамедова, прохання співробітні за винагороду за те. 263-90-44...

Що, де, коли?

А головне: почути! У бубаль-жис са таку інформацію надасть нам пенсіонер П. Кердан...

Тільки відпадок

Уп'яте приїжджає до нас із концертною програмою відомий співак О.Троїденбух і п'яте на-сходах біля готелю «Москва» його кусеє собакою громадянин Н.Парафіленко. Компетентні органи законності не виявля...

Чергуван Сергій БУГАЙ.

Новорічна бубальщина

Нашеродні Нового року кум, а він жене поруч, в сусідньому селі, але в іншій державі, запросив мене свиню закопати. Я, для згоди і наступного дива, раєсноє пішов до кума. Підхожу до містечка, що через річку перекинутий. Ця річка розділяє наші села, тобто держави. На містечку лише крєдло намалювали. Кажуть, кордон. Рівня такого чортівнина не було, а це дієло — стоїть собі здоровило з рушницею. Я на містеч, а він:

— Віза? — суворо так.

— Катка! — відповів.

— Рулять назаді!

— Але там же мій кум жде мене, — запротестував я.

— Візу давай і їди хоч до кума, — чую у відповідь.

— Свиня ж... — хотів би я прояснити ситуацію.

— А за образи честі, — спалахнув вагтовий, — можу і прикладом по пиці!

— Та не на, свиня, — пояснюю, — а у кума, різати її треба, тоді буде вже нічим. А я, знаєте, спеціаліст, — показую доведенею ножицею.

— Що? — визирився прикордонник. — Контрабанди зброб? — І до мене.

Я нота з руш і вагтові опинився у своїй хаті.

Що ж робити? Свиня і кум чекать, не дочекаються, та й свиніни хочеться. І могорми може самонуту...

Висхід підказав 95-річний тест. Він ще в кон-

тронній дідька Нестора служив. Різом з Львовою. А той дурнів бли себе не тримає.

— Ти очерстали, очерстали, — поради тест, — і перейди річку! Врід.

У мій же вад горобів на коліна. Це колись вона вирвала, а тепер як не меліоратора, то кінчалася, і вийшла суцільна обфінанція. Нема річки.

А була ж. От, як зарез пам'ять, викликають мене батько Львова... — пішло-підкало.

Але я вже не спускаю прожомат за двері, і через

ВІЗА ДО КУМА

півгодини був у кума. Добрався без пригдо. Обвин доповідом — велике діло.

— Усмерчі, після свиніни, посперта в дождю. Але, як розумієте, їти вбрї а вже не ми — тємо.

Попрямував знов на місток. Думаю, може вночі не має варті. Бо де ж тик служак набрати на всі місткі? Але де ж тик служак набрати на всі місткі?

— Що їде, що несе? — почува відказу.

— Кум від кума їде, сало несе, — аж пароль відрапортував я.

— Але там же мій кум жде мене, — запротестував я.

— Візу давай і їди хоч до кума, — чую у відповідь.

— Свиня ж... — хотів би я прояснити ситуацію.

— А за образи честі, — спалахнув вагтовий, — можу і прикладом по пиці!

— Та не на, свиня, — пояснюю, — а у кума, різати її треба, тоді буде вже нічим. А я, знаєте, спеціаліст, — показую доведенею ножицею.

— Що? — визирився прикордонник. — Контрабанди зброб? — І до мене.

Я нота з руш і вагтові опинився у своїй хаті.

Що ж робити? Свиня і кум чекать, не дочекаються, та й свиніни хочеться. І могорми може самонуту...

Висхід підказав 95-річний тест. Він ще в кон-

тронній дідька Нестора служив. Різом з Львовою. А той дурнів бли себе не тримає.

— Ти очерстали, очерстали, — поради тест, — і перейди річку! Врід.

У мій же вад горобів на коліна. Це колись вона вирвала, а тепер як не меліоратора, то кінчалася, і вийшла суцільна обфінанція. Нема річки.

А була ж. От, як зарез пам'ять, викликають мене батько Львова... — пішло-підкало.

Але я вже не спускаю прожомат за двері, і через

півгодини був у кума. Добрався без пригдо. Обвин доповідом — велике діло.

— Усмерчі, після свиніни, посперта в дождю. Але, як розумієте, їти вбрї а вже не ми — тємо.

Попрямував знов на місток. Думаю, може вночі не має варті. Бо де ж тик служак набрати на всі місткі? Але де ж тик служак набрати на всі місткі?

— Що їде, що несе? — почува відказу.

— Кум від кума їде, сало несе, — аж пароль відрапортував я.

— Але там же мій кум жде мене, — запротестував я.

— Візу давай і їди хоч до кума, — чую у відповідь.

— Свиня ж... — хотів би я прояснити ситуацію.

— А за образи честі, — спалахнув вагтовий, — можу і прикладом по пиці!

— Та не на, свиня, — пояснюю, — а у кума, різати її треба, тоді буде вже нічим. А я, знаєте, спеціаліст, — показую доведенею ножицею.

— Що? — визирився прикордонник. — Контрабанди зброб? — І до мене.

Я нота з руш і вагтові опинився у своїй хаті.

Що ж робити? Свиня і кум чекать, не дочекаються, та й свиніни хочеться. І могорми може самонуту...

Висхід підказав 95-річний тест. Він ще в кон-

тронній дідька Нестора служив. Різом з Львовою. А той дурнів бли себе не тримає.

— Ти очерстали, очерстали, — поради тест, — і перейди річку! Врід.

У мій же вад горобів на коліна. Це колись вона вирвала, а тепер як не меліоратора, то кінчалася, і вийшла суцільна обфінанція. Нема річки.

А була ж. От, як зарез пам'ять, викликають мене батько Львова... — пішло-підкало.

Але я вже не спускаю прожомат за двері, і через

півгодини був у кума. Добрався без пригдо. Обвин доповідом — велике діло.

— Усмерчі, після свиніни, посперта в дождю. Але, як розумієте, їти вбрї а вже не ми — тємо.

Попрямував знов на місток. Думаю, може вночі не має варті. Бо де ж тик служак набрати на всі місткі? Але де ж тик служак набрати на всі місткі?

— Що їде, що несе? — почува відказу.

— Кум від кума їде, сало несе, — аж пароль відрапортував я.

— Але там же мій кум жде мене, — запротестував я.

— Візу давай і їди хоч до кума, — чую у відповідь.

— Свиня ж... — хотів би я прояснити ситуацію.

— А за образи честі, — спалахнув вагтовий, — можу і прикладом по пиці!

— Та не на, свиня, — пояснюю, — а у кума, різати її треба, тоді буде вже нічим. А я, знаєте, спеціаліст, — показую доведенею ножицею.

— Що? — визирився прикордонник. — Контрабанди зброб? — І до мене.

Я нота з руш і вагтові опинився у своїй хаті.

Що ж робити? Свиня і кум чекать, не дочекаються, та й свиніни хочеться. І могорми може самонуту...

Висхід підказав 95-річний тест. Він ще в кон-

тронній дідька Нестора служив. Різом з Львовою. А той дурнів бли себе не тримає.

— Ти очерстали, очерстали, — поради тест, — і перейди річку! Врід.

У мій же вад горобів на коліна. Це колись вона вирвала, а тепер як не меліоратора, то кінчалася, і вийшла суцільна обфінанція. Нема річки.

А була ж. От, як зарез пам'ять, викликають мене батько Львова... — пішло-підкало.

Але я вже не спускаю прожомат за двері, і через

півгодини був у кума. Добрався без пригдо. Обвин доповідом — велике діло.

— Усмерчі, після свиніни, посперта в дождю. Але, як розумієте, їти вбрї а вже не ми — тємо.

Попрямував знов на місток. Думаю, може вночі не має варті. Бо де ж тик служак набрати на всі місткі? Але де ж тик служак набрати на всі місткі?

— Що їде, що несе? — почува відказу.

— Кум від кума їде, сало несе, — аж пароль відрапортував я.

— Але там же мій кум жде мене, — запротестував я.

— Візу давай і їди хоч до кума, — чую у відповідь.

— Свиня ж... — хотів би я прояснити ситуацію.

— А за образи честі, — спалахнув вагтовий, — можу і прикладом по пиці!

— Та не на, свиня, — пояснюю, — а у кума, різати її треба, тоді буде вже нічим. А я, знаєте, спеціаліст, — показую доведенею ножицею.

— Що? — визирився прикордонник. — Контрабанди зброб? — І до мене.

Я нота з руш і вагтові опинився у своїй хаті.

Що ж робити? Свиня і кум чекать, не дочекаються, та й свиніни хочеться. І могорми може самонуту...

Висхід підказав 95-річний тест. Він ще в кон-

тронній дідька Нестора служив. Різом з Львовою. А той дурнів бли себе не тримає.

— Ти очерстали, очерстали, — поради тест, — і перейди річку! Врід.

У мій же вад горобів на коліна. Це колись вона вирвала, а тепер як не меліоратора, то кінчалася, і вийшла суцільна обфінанція. Нема річки.

А була ж. От, як зарез пам'ять, викликають мене батько Львова... — пішло-підкало.

Але я вже не спускаю прожомат за двері, і через

півгодини був у кума. Добрався без пригдо. Обвин доповідом — велике діло.

— Усмерчі, після свиніни, посперта в дождю. Але, як розумієте, їти вбрї а вже не ми — тємо.

Попрямував знов на місток. Думаю, може вночі не має варті. Бо де ж тик служак набрати на всі місткі? Але де ж тик служак набрати на всі місткі?

— Що їде, що несе? — почува відказу.

— Кум від кума їде, сало несе, — аж пароль відрапортував я.

— Але там же мій кум жде мене, — запротестував я.

— Візу давай і їди хоч до кума, — чую у відповідь.

— Свиня ж... — хотів би я прояснити ситуацію.

— А за образи честі, — спалахнув вагтовий, — можу і прикладом по пиці!

— Та не на, свиня, — пояснюю, — а у кума, різати її треба, тоді буде вже нічим. А я, знаєте, спеціаліст, — показую доведенею ножицею.

— Що? — визирився прикордонник. — Контрабанди зброб? — І до мене.

Я нота з руш і вагтові опинився у своїй хаті.

Що ж робити? Свиня і кум чекать, не дочекаються, та й свиніни хочеться. І могорми може самонуту...

Висхід підказав 95-річний тест. Він ще в кон-

тронній дідька Нестора служив. Різом з Львовою. А той дурнів бли себе не тримає.

— Ти очерстали, очерстали, — поради тест, — і перейди річку! Врід.

У мій же вад горобів на коліна. Це колись вона вирвала, а тепер як не меліоратора, то кінчалася, і вийшла суцільна обфінанція. Нема річки.

А була ж. От, як зарез пам'ять, викликають мене батько Львова... — пішло-підкало.

Але я вже не спускаю прожомат за двері, і через

півгодини був у кума. Добрався без пригдо. Обвин доповідом — велике діло.

— Усмерчі, після свиніни, посперта в дождю. Але, як розумієте, їти вбрї а вже не ми — тємо.

Попрямував знов на місток. Думаю, може вночі не має варті. Бо де ж тик служак набрати на всі місткі? Але де ж тик служак набрати на всі місткі?

— Що їде, що несе? — почува відказу.

— Кум від кума їде, сало несе, — аж пароль відрапортував я.

— Але там же мій кум жде мене, — запротестував я.

— Візу давай і їди хоч до кума, — чую у відповідь.

— Свиня ж... — хотів би я прояснити ситуацію.

— А за образи честі, — спалахнув вагтовий, — можу і прикладом по пиці!

— Та не на, свиня, — пояснюю, — а у кума, різати її треба, тоді буде вже нічим. А я, знаєте, спеціаліст, — показую доведенею ножицею.

— Що? — визирився прикордонник. — Контрабанди зброб? — І до мене.

Я нота з руш і вагтові опинився у своїй хаті.

Що ж робити? Свиня і кум чекать, не дочекаються, та й свиніни хочеться. І могорми може самонуту...

Висхід підказав 95-річний тест. Він ще в кон-

тронній дідька Нестора служив. Різом з Львовою. А той дурнів бли себе не тримає.

— Ти очерстали, очерстали, — поради тест, — і перейди річку! Врід.

У мій же вад горобів на коліна. Це колись вона вирвала, а тепер як не меліоратора, то кінчалася, і вийшла суцільна обфінанція. Нема річки.

А була ж. От, як зарез пам'ять, викликають мене батько Львова... — пішло-підкало.

Але я вже не спускаю прожомат за двері, і через

півгодини був у кума. Добрався без пригдо. Обвин доповідом — велике діло.

— Усмерчі, після свиніни, посперта в дождю. Але, як розумієте, їти вбрї а вже не ми — тємо.

Попрямував знов на місток. Думаю, може вночі не має варті. Бо де ж тик служак набрати на всі місткі? Але де ж тик служак набрати на всі місткі?

— Що їде, що несе? — почува відказу.

— Кум від кума їде, сало несе, — аж пароль відрапортував я.

— Але там же мій кум жде мене, — запротестував я.

— Візу давай і їди хоч до кума, — чую у відповідь.

— Свиня ж... — хотів би я прояснити ситуацію.

— А за образи честі, — спалахнув вагтовий, — можу і прикладом по пиці!

— Та не на, свиня, — пояснюю, — а у кума, різати її треба, тоді буде вже нічим. А я, знаєте, спеціаліст, — показую доведенею ножицею.

— Що? — визирився прикордонник. — Контрабанди зброб? — І до мене.

Я нота з руш і вагтові опинився у своїй хаті.

Що ж робити? Свиня і кум чекать, не дочекаються, та й свиніни хочеться. І могорми може самонуту...

Висхід підказав 95-річний тест. Він ще в кон-

тронній дідька Нестора служив. Різом з Львовою. А той дурнів бли

Utel УКРАЇНСЬКІ
ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЇ

НОВОРІЧНЕ СВЯТО — ЦЕ

**ДЗВІН ГОДИННИКІВ
НА БАШТАХ**

**ДЗВІН КЕЛИХІВ
ЗА СВЯТКОВИМИ СТОЛАМИ**

**ВАШ ДЗВІНОК РІДНИМ,
БЛИЗЬКИМ І ДРУЗЬМ.**

**УТЕЛ ЩИРО ВІТАЄ ВАС
З НОВОРІЧНИМИ СВЯТАМИ
ТА БАЖАЄ ВАМ
ВСЬОГО НАЙКРАЩОГО
В НАСТУПНОМУ РОЦІ.**

**УТЕЛ — МІЖНАРОДНИЙ
ТЕЛЕФОННИЙ ЗВ'ЯЗОК**

Зазираємо у дзеркало?

Багато людей звикло до висловів: «реклама — рушій торгівлі» або «рекламний — і окупиться». Мабуть, що так чи майже так. Але якщо подивитися на рекламу приспіваніше, глибше, то побачимо дзеркало, в якому відображається все наше життя.

З давніх-давен реклама поступово розвивалася до наших днів і нині має свої помітні досягнення. Звичайно, в кожній країні ці досягнення різні, як різні і країни, і залежать вони від розвитку суспільства кожної з них.

Тому реклама і становить невід'ємну частку суспільного життя. Вона засуговує на що роля, оскільки виконує свою важливу роботу, забезпечуючи зв'язок між великими групами людей. І робить це набагато ефективніше, ніж інші альтернативні засоби.

Звичайно, не реклама вирішує питання, пов'язані із задоволенням потреб людей, але те, що вона ці потреби стимулює, — незаперечний факт. Реклама стала індикатором, який чітко фіксує найменші зміни в політиці, економіці, культурі суспільства.

Тож і теперішній став реклами в Україні та країнах СНД відображає стан розвитку цих країн. Перехідний період накладає свої відбитки, встановлює кордони, а яких робиться реклама, що призводить до появи Леоно Толубокова та пропозицій «добре жити разом з «ОАБ»». Не робити професійну оцінку такої реклами, але іноді так і кортить сказати: «Ну не хочу я жити з «ОАБ'ю», а хочу жити з дорогою мені людина».

Звичайно, можна довод аргументати про те, чи потрібна реклама, хто повинен її робити і як, але одне можна сказати напевно: потреби в інформації, і зокрема рекламній, формуються тим же суспільством.

Але тільки професіонали здатні робити рекламу на високому художньому рівні. І такі люди є. Вони працю-

ють у рекламному бізнесі, створюють чудову рекламу, падають працюють для підприємств, фірм, для України. Важливо, щоб їм не заважали і оцінювали їхню працю належним чином. Кожний з них вносить свою частку в розвиток рекламного бізнесу в Україні.

3 — 5 років потрібно для організації та становлення рекламної служби, щоб стійко триматися на хвилях рекламного моря.

Хоча рекламний бізнес і залежить від економічних негараздів, інфляційних бур не має свого фавориту (закопу про рекламу), але рекламний відділ реалізації, як верткий човник, обминає усі перепони, втримався, знайшов свій шлях і досяг мети.

Тому все ж і такою не човен, а корабель. Тому працівники відділу разом з колегами редакції багато роблять для закріплення авторитету нашої газети як газети номер один на українському ринку інформації.

Деліти читачі провітають і подумують: чого це він ми розкаже казки з «Тисичі і однієї ночі», коли нам потрібна оперативна і цікава газета?

Є така газета, і ви її маєте, — це газета «Голос України», яка порадує нас не казками, а 1000-м номером, та це й 31 грудня 1994 року.

1000 номерів — це майже минуле. Попереду 1995 рік, нова робота, нові сподівання, мрії.

Давайте побачимо в тому рекламному дзеркалі, які ми талановиті, вродливі, яка квітуча у нас країна. Залишилось тільки непомітно, всі покласти в минулому, дай приїде до нас удача.

ВЛАСОВ

Олександр Васильович

Завідуючий рекламним відділом

Народився 1953 року

Закінчив КІНГ,

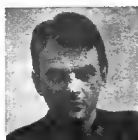
за фахом — економіст.

Займався організацією та

управлінням рекламною

виробництвом в системі ВО

«Експортреклама».

Господа!

Примите наши сердечные поздравления
и самые теплые пожелания
в связи с юбилейным выходом
Вашей газеты.

С Новым Годом!

Рекламное агентство

EU CONSULTING
UKRAINE

**Рекламное агентство «РЕКОН»
поздравляет
с 1000 номером!**

Рекламна агенція вітає
колектив газети «Голос України»
з Новорічним святом та виходом
у світ 1.000-го номера газети.
Великому кораблю, велике плавання!

ЩИРО ВІТАЄМО

колектив редакції «Голос України» з виходом
1000 номеру газети
та наступним Новим 1995 роком!
Бажаємо творчих успіхів!

K
INFOCOM

*І в наступному році
ми працюємо
тісно з вами!*

Вітає редакція

тел. 441-89-34; факс 449-85-62.

Газету набрало і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України». Віддруковано на папері «Зонавищедостатність ЛТД» (тел. 441-89-84).